

Tarih: 13.06.2025

Konu: Allah’a Verdiği Söze Sadık Kimse:
Mümin

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَّذِينَ يُؤْفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ ﴿٢٠﴾ وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا
أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
إِنَّمَا بُعِثْتُ لِأَتَمِّمَ مَكَارِمَ الْأَخْلَاقِ.

Muhterem Müminler!

Yüce Rabbimiz, okuduğum âyet-i kerimede şöyle buyuruyor: **“O müminler ki, Allah’a verdikleri söze sadık kalırlar. Onlar, Allah’a vermiş oldukları sözden asla dönmezler. Allah’ın, korunmasını emrettiği bağı korurlar. Onlar, Rablerine saygıda kusur etmezler. Hesabın hüsrân ile sonuçlanmasından korkarlar.”**^[1]

Peygamber Efendimiz (s.a.s) de okumuş olduğum hadisi şerifte şöyle buyuruyor: **“Ben sadece güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim.”**^[2]

Kıymetli Müminler!

Cafer, henüz 25 yaşlarında bir delikanlıydı. Eşi Esmâ ile birlikte Mekke’den bazı müminlerle beraber Habeşistan’a hicret etmişti. Kuşatma altındaki müminleri Habeşistan’a götürmüştü. Aslında Resûl-i Ekrem’in emriyle bir yurt aramaya gitmişti. Bundan haberdar olan müşrikler, Müslümanları iade etmesi için Necaşi’ye bir heyet gönderdi. Heyetin başkanı olan Amr b. As, Necaşi’nin huzuruna çıktı ve Müslümanların iade edilmesini istedi.

Necaşi, daha sonra, kendisine sığınan müminleri de huzuruna çağırdı. Cafer ve arkadaşları, içeri girerken gelenekte olduğu üzere kralın huzurunda secdeye kapanmamışlardı. Necaşi, bunun sebebini sorduğunda, **“Biz, Allah’tan başka kimsenin önünde secde etmeyiz.”** diyerek cevap verdi.

Cafer, sözlerine şöyle devam etti: “Ey hükümdar! Biz, cahiliye zihniyetine sahip bir kavimdik. Ağaçtan, taştan yapılmış putlara tapardık. Kendiliğinden ölmüş murdar hayvanları yedik. Helal-haram nedir bilmezdik. İnsanlık dışı bütün kötülükleri işlerdik. Akrabamızla ilgilenmezdik. Komşuluk hakkı diye bir hak tanımazdık. Kuvvetli olanlarımız, zayıf olanlarımızı ezerdi. Zenginlerimiz, fakirlerin sırtından geçinirdi. Hak ve hukuka riayet etmezdik.

Biz bu haldeyken Allah Teâlâ, bizim içimizden asil, doğru, emin, güvenilir, iffetli bildiğimiz birini Peygamber olarak gönderdi. O, bizi bir olan Allah’a imana davet etti. Yalnızca O’na ibadet etmeye çağırdı. Atalarımızdan miras kalan putlara tapmaktan bizleri kurtardı. Doğru söylemeyi öğretti. Emanete riayet etmeyi öğretti. Akrabayla iyi geçinmeyi öğretti. Komşuları gözetmeyi öğretti. Bütün kötülük ve günahları, kan dökmeyi haram kıldı. Yalancı şahitlik yapmaktan, yetim malına el uzatmaktan men etti. Namuslu kadınlara iftira atmayı yasakladı. Biz de onu doğruladık, “amenna ve saddegna” dedik. Allah’tan ona gelenlere tâbi olduk. Onun haram kıldıklarını haram, helal kıldıklarını helal kabul ettik. Sadece Allah’a ibadet ettik. O’na hiçbir şeyi ortak koşmadık.

Halkımız bu sebeple bize düşman oldu. Bize zulmettiler. Dinimizi yaşayamaz olduk. Baskı ve zulümler dayanılmaz bir noktaya geldiğinden senin ülkeneye sığındık. Senin adaletine geldik. Seni başkalarına tercih ettik. Senin himaye ve komşuluğuna can attık. Ey Hükümdar! Biz senin yurdunda hiçbir kötülüğe maruz kalmayacağımızı umut ediyoruz.”^[3] dediler. Necaşi de müminlerin ülkesinde kalmalarına müsaade etti.

Yüce Rabbim bizleri Allaha verdiği söze sadakat gösteren müminlerden eylesin.

[1] Ra’d, 13/20-21.

[2] Muvatta, Hüsnü’l Hulk, 1.

[3] İbn Hanbel, I, 202.